

ENRIC GISPERT I FABRES (1925-1990)

ROMÀ ESCALAS I LLIMONA

Músic polifacètic, musicòleg, crític i intèrpret, director del Cor Aleluya i posteriorment d'Ars Musicae de Barcelona, va ser un dels fundadors i destacat promotor de la Societat Catalana de Musicologia. La seva trajectòria en la recerca i la interpretació van donar un nou aire a la vida musical de Barcelona. Transmeté una influència cabdal als músics de les generacions que el segueixen i es mantingué sempre fidel a l'ideal de què, en les seves pròpies paraules, «el moviment de la Música Antiga [representava] el fenomen més important del nostre temps en el camp de la interpretació musical».

L'esperit d'Enric Gispert envers la producció musical va estar sempre guiat per la necessitat absoluta de recerca de l'autenticitat. Aquest sentiment, que en realitat es traduïa en totes les manifestacions de la seva personalitat, es va declarar musicalment com a voluntat d'apropar l'expressió musical a la pròpia font de creació, tan actual com històrica, eliminant-ne la superficialitat i desemmascarant-ne la interpretació de qualsevol afegit que pogués afectar-ne la qualitat del resultat artístic final.

Aquesta inquietud conduí les seves passes cap a les activitats musicals que en els anys 60 gaudien a Barcelona d'una dinàmica més creativa, innovadora i compromesa, la Música Antiga i la Nova Cançó, en definitiva, més pròximes a la problemàtica humana i intel·lectual d'aquell moment. La seva activitat musical va ser, des d'aquell moment, una expressió pública del compromís humà i social que Enric Gispert va assumir en la seva vida artística.

En el camp de la «Música Antiga», Gispert ens traçà des d'aquell moment una disciplina d'aproximació als repertoris del passat que ens obligava a un estudi, una recerca, reflexió, experimentació i selecció previs a la interpretació. L'elaboració d'aquest procés suposava un camí difícil, sovint desconegut i molt més arriscat que la interpretació tradicional, però no va estalviar mai cap esforç ni tècnic ni humà per a dur a terme aquest plantejament des d'Ars Musicae. Així fou com obrí als músics de Barcelona dels anys 60 una nova porta a un món fascinant, on la música es transcrivía, s'investigava i es discutia juntament amb altres manifestacions de la cultura i de la societat del moment. Gispert era exigent i perfeccionista.

Sota la seva direcció, el grup obtingué el Gran Premi del Disc Charles Cross i un Oscar Musical als EUA. En aquells anys *Ars Musicae* assolí una dimensió internacional, poc freqüent en les produccions musicals espanyoles. El disc «Del Romànic al Renaixement» va editar-se a cinc països diferents i els contractes a l'estranger eren abundosos.

En Gispert va ser bàsicament un investigador. El seu amor a la vida i un cert sentit aventurer el portaven sovint a redescobrir esdeveniments diversos, considerats rutinaris, quotidians i totalment coneguts: indrets, pobles, camins, aliments, formes de pensament, idiomes i diferències fonètiques li despertaven una especial curiositat. No és estrany, doncs, que la seva activitat musical s'inclinés cap a la musicologia interpretativa, sempre guiada per un instint sòlid, sense esclatxes, cap a la recerca del refinament i el «bon gust», fins i tot en les manifestacions més populars i senzilles. Enric Gispert, mestre, va ser un d'aquests músics privilegiats amb l'instint permanent del «bon gust» i a més amb la capacitat i intel·ligència per a transmetre'l. Entre els músics que van treballar al seu costat, independentment dels camins especialitzats que hagin seguit, podem trobar-hi la seva petja inesborrable. És el creador de tota una escola que es manté activa en el món professional.